

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **Vápovka, s.r.o.**, sídlem Hříšice 63, zast. JUDr. Zdeňkem Hrabou, advokátem, sídlem Říčany, Kamlerova 795, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, sídlem Praha 1, Těšnov 17, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.2.2012, č.j. 10931/2012-MZE-14132,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhal přezkoumání rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 9.2.2012, č.j. 10931/2012-MZE-14132, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu (dále též Fond) ze dne 30.8.2011, č.j. SZIF/2011/0314907, o zamítnutí žádosti žalobce o poskytnutí dotace v rámci programu Zakládání skupin výrobců pro rok 2010.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že prvostupňový správní orgán založil své rozhodnutí na úvaze, že do programu Zakládání skupin výrobců podle Nařízení vlády č. 655/2004 Sb., o stanovení podmínek pro zařazení skupin výrobců, zajišťujících společný odbyt vybraných zemědělských komodit (dále jen „nařízení vlády“), je možné zařadit pouze více subjektů, které se sdruží za účelem společného odbytu příslušné komodity a společně založí obchodní společnost nebo družstvo. Žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí, kterým bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno, argumentoval tak, že termín „skupina výrobců“ odpovídá termínu „seskupení producentů“ a je zaveden nařízením vlády s tím, že zkratka „skupina výrobců“ není zavedena v § 2 písm. c) uvedeného nařízení vlády, ale v § 1 tohoto nařízení,

kde se „skupinou výrobců“ rozumí skupina výrobců zajišťující společný odbyt zemědělské komodity. V rámci § 2 písm. c) nařízení vlády je pak určena pouze právní forma, kterou skupina výrobce může mít. Dle žalovaného skupinou výrobců nemůže být obchodní společnost založená jedním společníkem, neboť ta nemůže naplnit definiční vymezení skupiny výrobců, jak je obsaženo v § 1 nařízení vlády.

Dle názoru žalobce pro závěry jak správního orgánu I. stupně, tak i žalovaného, chybí jakákoliv opora v platné právní úpravě. Žalobce odkázal na dikci čl. 33d nařízení Rady/ES/č. 1257/1999 (dále jen „nařízení Rady“). Dle tohoto článku, odst. 1, je podpora poskytována zejména s cílem společně uvádět zboží na trh, když podle odstavce 2 je podpora poskytována pouze seskupením producentů, která jsou uznána příslušnými orgány nových členských států mezi dnem přistoupení a koncem programového období na základě vnitrostátního práva Společenství.

Žalobce souhlasí s žalovaným, že je nutné nařízení vlády interpretovat z hlediska práva Evropského společenství. Z tohoto důvodu je potřeba vycházet ze základní myšlenky nařízení Rady. Z preambule nařízení podle žalobce plyne, že cílem je podpořit adaptaci výroby a produkty členů skupiny na požadavky trhu, přičemž „skupinu“ definuje vnitrostátní právo podle potřeb národního trhu. V případě, že vnitrostátní právo konkrétní definici nestanoví, aplikuje se právo Evropského společenství. Z druhého odstavce čl. 33d nařízení Rady (*podpora je poskytována pouze seskupením producentů, která jsou úředně uznána příslušnými orgány nových členských států mezi dnem přistoupení a koncem programového období na základě vnitrostátního práva nebo práva Evropského společenství*) žalobce dovodil záměr Rady umožnit novým členským státům, aby si v souladu s předpisy Společenství stanovily podmínky pro uznání seskupení producentů. Nařízení vlády pak podle žalobce vymezuje „seskupení producentů“ pojmově jako „skupinu producentů“ v ustanovení § 2 písm. c), když stanoví, že *skupinou výrobců se rozumí obchodní společnost nebo družstvo, jejichž předmětem činnosti je zajištění společného odbytu příslušné zemědělské komodity*.

Žalobce dále odkázal na Horizontální plán rozvoje venkova pro období 2004 – 2006 (dále jen „HRDP“), a to jeho bod 3.5., schválený vládou usnesením č. 671 ze dne 9.7.2003 a následně schválený i rozhodnutím Evropské komise č. 2004 CZ 0G6 D0 001, který je tak dle žalobce přímo aplikovatelný. Jeho záměrem je vytvořit podmínky pro poskytnutí dotace v rámci opatření zakládání skupin prvovýrobců, aby byli konkurenceschopní v podmínkách jednotného trhu po přistoupení ČR do EU. O podporu mohou žádat skupiny prvovýrobců, které se sdružují v obchodní společnost nebo družstvo za účelem zajištění společného odbytu zemědělských komodit. Evropská komise odsouhlasila HRDP, v němž je definováno, že skupina výrobců je obchodní společnost založená za účelem zajištění společného odbytu zemědělských komodit, zapsaná do obchodního rejstříku mezi datem přistoupení a koncem programového období (1.5.2004-31.12.2006), má minimální roční obrát 100.000,- EUR anebo má pět členů.

Přímo aplikovatelný předpis tedy umožňuje, aby vznikaly skupiny producentů, které jsou založené podle národního práva. Počet členů skupiny však Evropská komise nestanoví, akceptovatelný je tedy jakýkoli počet počínaje členem jedním. Obchodní společnost založená podle platných právních předpisů, to je jedním až čtyřmi členy (zakladateli), která splní předpoklady minimálního ročního obrátu, tedy musí být akceptována. Dále musí být alternativně akceptována též společnost, která má 5 členů bez ohledu na roční obrát. Stejně tak je také stanovena podmínka nejméně 5 členů jako alternativní, nikoliv kumulativní,

k podmínce splnění roční obchodovatelné produkce v hodnotě nejméně 3.000.000,-Kč, jako podmínka pro zařazení do skupiny výrobců do programu v § 3 nařízení vlády.

Přímo aplikovatelný HRDP požaduje předložení stanov/statutu skupiny výrobců a nespecifikuje dále jeho formu. Zakladatelská listina, která splňuje podmínky vyžadované obchodním zákoníkem, zároveň splňuje podmínky, které požaduje HRDP, což je další právně relevantní důvod, proč nelze souhlasit s argumentem žalovaného, že nařízení vlády v ustanovení § 4 odst. 2 vymezuje možnost zařadit do programu pouze vícečlenné skupiny výrobců.

Nařízení vlády v § 2 písm. c) definuje, co se rozumí skupinou výrobců, a to s odkazem na § 56 a § 221 obchodního zákoníku. Tímto jasně definuje obchodní společnost bez jakýchkoli omezení počtu společníků. I obchodní zákoník předpokládá a umožňuje založení společnosti s jedním společníkem. Pokud žalovaný dovozuje, že legislativní zkratka „skupina výrobců“ není zavedena v ustanovení § 2 písm. c) nařízení vlády s tím, že v rámci tohoto ustanovení je určena pouze právní forma, kterou skupina výrobců může mít, pak žalobce odkazuje na platnou právní úpravu obsaženou v tomto nařízení, v níž tvrzení žalovaného nemá oporu. Ustanovení § 1 nařízení vlády totiž podle žalobce upravuje pouze předmět úpravy tohoto nařízení, ustanovení § 2 pak následně vymezuje pojmy. Použití striktně jazykového výkladu slov „společný“ a „skupina“ při interpretaci výrazů „skupina výrobců“ a „společný odbyť“ apod., není objektivní a může se stát účelovým. Právo je možné vykládat různými způsoby, ale je třeba správně aplikovat princip subsidiarity při interpretaci komunitárního práva a zároveň i princip přímé aplikovatelnosti komunitárního práva. Výslovnou dikci platné právní úpravy nelze omezit jazykovým či teleologickým výkladem s odkazem na legislativní zkratku, jak činí žalovaný, ale je třeba vycházet z právních institutů, které legislativní zkratka zahrnuje. Legislativní zkratka výslovně zahrnuje i společnost s jediným společníkem. Proto není právně relevantní označení legislativní zkratky, ale její obsah. Správní orgán podle žalobce aplikoval komunitární právo tam, kde platí zásada subsidiarity a je nutné užít vnitrostátní předpis-nařízení vlády. Zároveň tam, kde se přímo aplikuje HRDP schválený Evropskou komisí, neakceptuje požadavky HRDP a svým výkladem požadavky HRDP rozšiřuje.

Žalobce poukázal i na to, že v souladu s platnou právní úpravou vynaložil potřebné náklady a úsilí k vytvoření funkční odbytové organizace. Trvá na tom, že podmínky pro začlenění do uvedeného programu splňuje a jeho žádost byla zamítnuta v rozporu s právními předpisy.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného trval na názoru, že legislativní zkratka „skupina výrobců“ je vymezena v § 2 písm. c) nařízení vlády, nikoli v jeho § 1, jak tvrdí žalovaný. Proto nemá oporu názor žalovaného, že skupina výrobců založená jedním společníkem definiční vymezení uvedeného pojmu nenaplnuje. Žalobce současně upozornil, že pokud by výše citovaná argumentace žalovaného měla oporu v platné právní úpravě, potom by žádné odbytové organizaci nemohly být dotace dle nařízení vlády přiznány, neboť se stále jedná o jeden subjekt a to bez ohledu na skutečnost, zda tento subjekt založí jediný společník anebo více subjektů. V obou případech se jedná po stránce právní o jeden subjekt a nikoliv o více subjektů. Dotace se totiž poskytují společnosti jako takové a nikoliv jejím společníkům.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že podmínkou přiznání dotace je skutečnost, že žadatel je pravomocně zařazen do programu Zakládání

skupin výrobců podle § 5 odst. 1 písm. a) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. Tato podmínka nebyla v dané věci splněna, protože rozhodnutí Ministerstva zemědělství č.j. 19431/2007-14130 bylo rozhodnuto o tom, že odvolatel není zařazen do tohoto programu a podanou žalobu proti tomuto rozhodnutí Městský soud v Praze rozsudkem č.j. 6 Ca 345/2007-50 ze dne 31.3.2010 zamítl. V této souvislosti poukázal i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp.zn. 1 As 87/2009 a sp.zn. 9 As 67/2009, kde řešil obdobné případy tzv. jednočlenných společností. Není-li odvolatel zařazen do programu Zakládání skupin výrobců, nemůže ani obdržet dotaci. V odůvodnění rozhodnutí je podrobně vymezen termín „skupina výrobců“, který vymezuje „seskupení producentů“ a je zaveden nařízením vlády č. 655/2004 Sb., kterým je adaptováno nařízení Rady ES č. 1257/1999 upravující mimo jiné základní podmínky pro poskytnutí podpory seskupením producentů. Legislativní zkratka „skupina výrobců“ není zavedena v § 2 písm. c) nařízení vlády, ale v § 1, kde se „skupinou výrobců“ rozumí skupina výrobců zajišťující společný odbyt zemědělské komodity. V rámci § 2 písm. c) je pak určena pouze právní forma, kterou skupina výrobců může mít. Obchodní společnost založená jedním společníkem nemůže naplnit definiční znaky vymezení skupiny výrobců, jediný společník právnické osoby nikde nezajistí společný odbyt zemědělské komodity, což je základní materiální znak činnosti skupiny výrobců. Závěrem

Ze správního spisu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující skutečnosti:

Rozhodnutím ze dne 30.8.2011, č.j. SZIF/2011/0314907, Státní zemědělský intervenční fond zamítnul žádost žalobce o poskytnutí dotace v rámci programu Zakládání skupin výrobců pro rok 2010, neboť dne 16.10.2007 nabylo právní moci rozhodnutí Ministerstva zemědělství, č.j. 19431/2007-14130, které změnilo rozhodnutí Fondu o zařazení žadatele do programu Zakládání skupin výrobců, tak, že se žádost žadatele o zařazení do programu Zakládání skupin výrobců zamítá a to ke dni právní moci rozhodnutí Fondu o zařazení žadatele do programu zakládání skupin výrobců. V důsledku toho žadatel nebyl nikdy do programu Zakládání skupin výrobců zařazen. V § 1 nařízení vlády je definován předmět úpravy navazující na přímo aplikovatelný předpis Evropských společenství (čl. 33d nařízení Rady), a to tak, že toto nařízení vlády upravuje bližší podmínky pro zařazení skupiny výrobců, zajišťujících společný odbyt zemědělské komodity. Pro skupinu výrobců zajišťujících společný odbyt zemědělské komodity je zavedena legislativní zkratka „skupina výrobců“. Vymezením skupiny výrobců v rámci § 2 písm. c) nařízení vlády je pak určena právní forma, kterou skupina výrobců může mít. Z výše uvedeného vyplývá, že zařadit do programu Zakládání skupin výrobců a následně v rámci tohoto programu poskytnout podporu je možné pouze více subjektům, které se sdruží za účelem společného odbytu příslušné zemědělské komodity a společně založí obchodní společnost nebo družstvo.

Proti výše zmíněnému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že termín „skupina výrobců“ odpovídá termínu „seskupení producentů“ a je zaveden nařízením vlády, kterým je adaptováno nařízení Rady. Legislativní zkratka „skupina výrobců“ však není zavedena v § 2 písm. c) uvedeného nařízení vlády, ale v § 1 tohoto nařízení, kde se „skupinou výrobců“ rozumí skupina výrobců zajišťujících společný odbyt zemědělské komodity. V rámci § 2 písm. c) nařízení vlády je pak určena pouze právní forma, kterou skupina výrobců může mít. S ohledem na tuto skutečnost pak odvolatel nemohl být zařazen do programu a nemůže tak rovněž splnit podmínku pro poskytnutí dotace dle § 5 odst. 1 písm. a) nařízení vlády. Ohledně porušení § 5 odst. 1 písm. c) nařízení vlády žalovaný uvedl, že odvolatel zcela zřejmě toto ustanovení porušil, když není

skupinou výrobců, která by dosahovala roční obchodovatelné produkce v hodnotě nejméně 3.000.000,-Kč a rovněž neplní podmínku nejméně 5 členů. Jediný společník právnické osoby nemůže nikdy zajistit společný odbyt zemědělské komodity jako základní materiální znak činnosti skupiny výrobců.

Z podnětu podané žaloby přezkoumal soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak soudu ukládá ustanovení § 75 odst. 1,2 s.ř.s. V souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce s takovým postupem výslovně souhlasil a žalovaný ve stanovené lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas. Soud shledal, že žaloba není důvodná.

Podle čl. 33d odst. 1 nařízení Rady č. 1257/1999 je poskytována paušální podpora na usnadnění zřizování a správního provozu seskupení producentů, která mají za cíl:

- a) přizpůsobit produkci a výstup producentů, kteří jsou členy těchto seskupení, požadavkům trhu;
- b) společně uvádět zboží na trh, včetně přípravy k prodeji, centralizaci prodeje a dodávky velkoodběratelům a
- c) stanovit společná pravidla pro informace o produkci se zvláštním ohledem na sklizeň a dostupnost.

Podle § 1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb. upravuje toto nařízení v návaznosti na přímo použitelné předpisy Evropských společenství podmínky pro zařazení skupiny výrobců, zajišťujících společný odbyt zemědělské komodity, do programu pro zakládání skupin výrobců a podmínky pro poskytnutí dotace skupině výrobců k podpoře jejich činnosti. Podle § 2 písm. c) nařízení se pro účely tohoto nařízení skupinou výrobců rozumí obchodní společnost nebo družstvo, jejichž předmětem činnosti je zajištění společného odbytu příslušné zemědělské komodity.

Podle § 3 nařízení vlády č. 655/2004 Sb. zařadí Státní zemědělský intervenční fond skupinu výrobců do programu na základě její žádosti doručené Fondu, jestliže tato skupina výrobců

- a) splňuje podmínku roční obchodované produkce v hodnotě nejméně 3 000 000 Kč anebo podmínku nejméně 5 společníků nebo členů skupiny výrobců,
- b) vznikla v období od 1. května 2004 do 31. října 2006.

Podle 5 odst. 1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb. se dotace za příslušný kalendářní rok poskytne skupině výrobců na základě žádosti (§ 6), jestliže tato skupina výrobců

- a) byla zařazena do programu do 31. prosince 2006,
- b) zajišťuje odbyt příslušné zemědělské komodity, uvedené v příloze k tomuto nařízení,
- c) splňuje podmínku roční obchodované produkce v hodnotě nejméně 3 000 000 Kč, anebo podmínku nejméně 5 členů.

Městský soud v Praze již v minulosti opakovaně rozhodoval o žalobách odbytových sdružení směřujících jednak proti rozhodnutím o nezařazení do programu Zakládání skupin výrobců, jednak proti rozhodnutím o neposkytnutí dotace osobám, které již byly do tohoto programu zařazeny. Tato problematika byla projednána i v rozšířeném senátu Nejvyššího správního soudu, který v usnesení ze dne 4.9.2012, č.j. 7 As 80/2010-100, vyslovil jednoznačný závěr, že skupinou výrobců dle § 2 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. se rozumí v souladu s čl. 33d odst. 1 a 2 nařízení Rady (ES) č. 1257/1999 více subjektů

sdužených ke společnému odbytu. Městský soud se s těmito rozhodnutími ztotožňuje a nemá důvod se od nich odchýlovat.

Dotační program Zakládání skupin výrobců vychází z nařízení Rady č. 1257/1999; to upravuje podporu poskytovanou seskupením producentů v čl. 33d, podle něhož je podpora poskytována pouze takovým seskupením producentů, která společně vyvíjejí činnost k dosažení cílů uvedených v odst. 1 pod písm. a) až c). Za účelem konkretizace dotačního programu Zakládání skupiny výrobců bylo vydáno nařízení vlády č. 655/2004 Sb., které upravuje dva hlavní okruhy otázek, a to předpoklady pro zařazení určitého subjektu do programu Zakládání skupin výrobců (§ 3) a podmínky, za nichž je podpora ve formě dotace subjektu poskytnuta (§ 5).

Příjemcem dotace z programu pro zakládání skupin výrobců dle nařízení vlády č. 655/2004 Sb., může být pouze ten subjekt, který vykazuje znaky seskupení producentů dle přímo aplikovatelného nařízení Rady č. 1257/1999; skupina výrobců ve smyslu nařízení vlády č. 655/2004 Sb. musí korespondovat pojmu seskupení producentů podle přímo aplikovatelného nařízení Rady č. 1257/1999. Z čl. 33d nařízení Rady č. 1257/1999 vyplývá, že seskupení producentů se skládá z producentů (množné číslo), kteří jsou členy tohoto seskupení, kteří mají společně uvádět zboží na trh a činit (společně) přípravy k prodeji, centralizovat prodej a (společně) dodávat velkoodběratelům a kteří si stanoví společná pravidla pro informace o produkci.

Bylo by zřejmým protimluvem, aby předmětem činnosti jednočlenné společnosti byl společný odbyt zemědělské komodity. Již z pouhého významu slova „společný“ (kolektivní, hromadný) lze logickou úvahou vyložit, že se musí jednat o činnost či postup ve shodě více elementů. Pojetí „seskupení producentů“ jako skupiny osob je v případě žádosti o zařazení do programu zakládání skupin výrobců plně konvenující i se smyslem činností, které tyto skupiny mají provádět. Hlavním cílem předmětného dotačního programu je totiž podpora zemědělců z nových členských států EU v podmínkách společného evropského trhu cestou vytváření společných skupin, a tím zvýšení jejich konkurenceschopnosti (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 23/2011-53 ze dne 6.4.2011).

Zcela v intencích nařízení Rady č. 1257/1999 vymezuje seskupení producentů též nařízení vlády č. 655/2004 Sb., které pro ně v § 1 zavádí legislativní zkratku „skupina výrobců“ a v § 2 písm. c) vymezuje podstatné rysy tohoto seskupení. Podle § 2 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. může být skupinou výrobců jenom obchodní společnost nebo družstvo, jejichž předmětem činnosti je zajištění společného odbytu příslušné zemědělské komodity.

Dotace z programu Zakládání skupin výrobců může být v souladu s § 1 a § 5 odst. 1 nařízení vlády č. 655/1999 Sb. poskytnuta pouze skupině výrobců. Žalobce jakožto obchodní společnost s jediným společníkem nelze z výše rozvedených důvodů pod tento pojem podřadit, stejně jako jej nelze podřadit pod pojem seskupení producentů ve smyslu nařízení Rady č. 1257/1999, a dotace z uvedeného programu mu proto poskytnuta být nemůže.

Žalobce v žalobě nikterak nezpochybnil tvrzení obsažené v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, sice že dne 16.10.2007 nabylo právní moci rozhodnutí Ministerstva zemědělství č.j. 19431/2007-14130, kterým bylo změněno rozhodnutí Fondu o zařazení žalobce do programu Zakládání skupin výrobců tak, že jeho žádost o zařazení se zamítá, a to ke dni právní moci rozhodnutí Fondu o zařazení žalobce do programu Zakládání

skupin výrobců; v důsledku toho žalobce nebyl zařazen do programu Zakládání skupin výrobců.

Podmínkou pro přiznání dotace je skutečnost, že žadatel je pravomocně zařazen do programu Zakládání skupin výrobců dle § 5 odst. 1 písm. a) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. Tato podmínka však splněna nebyla a již na základě této samotné skutečnosti nemohlo být žádosti žalobce o poskytnutí dotace vyhověno.

Ani dobrá víra žalobce o oprávněnosti jeho zařazení do programu Zakládání skupin výrobců nezakládá nárok na poskytnutí dotace, především však nezabavuje správní orgán povinnosti zkoumat naplnění podmínek pro poskytnutí dotace. Poskytnout dotaci v rámci programu Zakládání skupin výrobců je možné pouze v tom případě, že zájemce o dotaci prokazatelně splňuje veškeré podmínky, které právní předpisy pro poskytnutí dotace stanoví. Jestliže správní orgány obou stupňů právem shledaly, že žalobce tyto podmínky nesplňuje, nelze toto zjištění popřít poukazem na dobrou víru. Soudu je z úřední činnosti známo, že žalovaný dříve zastával jiný právní názor ohledně možnosti zařazení jednočlenných obchodních společností do programu Zakládání skupin výrobců; pro rozhodnutí o přiznání dotace v rámci uvedeného programu je však relevantní pouze znění obecně závazných právních předpisů, které v případě žalobce vylučují přiznat dotaci.

Při rozhodování o poskytnutí dotace skupině výrobců k podpoře jejich činnosti podle nařízení vlády č. 655/2004 Sb. správní orgán nepostupuje „automaticky“ a nepřikrme dotaci každému subjektu, který se programu účastní, ale posuzuje splnění podmínek stanovených v § 5 uvedeného nařízení vlády. V rámci posuzování těchto podmínek je oprávněn (nově) hodnotit také otázku, zda žadatel o dotaci představuje „skupinu výrobců“. Ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. je třeba vyložit tak, že nikoli jakékoliv, ale pouze vícečlenné společnosti si mohou nárokovat přiznání dotace, a teprve u takových společností je posuzováno, zda splňují buď podmínku roční obchodované produkce v hodnotě nejméně 3.000.000,- Kč, anebo podmínku nejméně 5 společníků nebo členů. Žalobce nerozporuje, že v době podávání žádosti nebyl vícečlennou společností; je tedy nepodstatné, že jeho roční obchodovaná produkce převyšovala částku 3.000.000,- Kč (naplnění určitého objemu roční obchodované produkce může totiž vést – při splnění ostatních podmínek – k poskytnutí dotace jen u společnosti vícečlenné).

K poukazu žalobce na „*Horizontální plán rozvoje venkova pro období 2004-2006*“ soud odkazuje na již shora zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu 1 As 23/2001-53 ze dne 6.4.2011, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že Horizontální plán rozvoje venkova ČR pro období 2004-2006 je pouze programovým dokumentem, přijímaným vládou ČR, nikoli přímo aplikovatelným předpisem odsouhlaseným Evropskou komisí. Komise stanovila prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 1257/1999 ve svém nařízení ze dne 29. 4. 2004, č. 817/2004, to však žádnou definici skupiny výrobců, jež by mohla dopadat na stěžovatelův případ, neobsahuje.

Jelikož žalobní body nejsou důvodné, soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 2.10.2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková